

Engineer Cute Boy

JittiRain ជឹម
kanapy កា

Engineer Cute Boy

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2740-0

ภาพประกอบ kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

การเดินทางอันแสนยาวนานของอาร์ค-อาร์ม, โยธา-กรรม และไฟฟ้า-ไวรั
อาจจะเพิ่งเริ่มต้นขึ้น ไม่มีใครรู้ว่าปลายทางของพวกเขาจะเป็นยังไง แต่ตอนนี้พวกเขา
มีกันและกันก็น่าจะเพียงพอแล้ว

'Engineer Cute Boy' ที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือตอนนี้ เป็นเล่มสุดท้ายของซีรีส์ที่
JittiRain เขียนขึ้นด้วยความใส่ใจและความรักในตัวละครหลักด้วยที่แสนนุ่มนวลนี้เต็มเปี่ยม
เราเชื่อมั่นว่าหากคุณได้เปิดอ่าน ความทรงจำเกี่ยวกับพวกเขาจากเรื่อง*วิศวกรรมประสาท*
วิศวกรรมโยธา และ*วิศวะกับไฟฟ้า*จะหวนกลับมาทำให้คุณตกหลุมรักพวกเขาอีกครั้ง
อย่างแน่นอน ถ้าจันเราเปิดหน้าถัดไปไปพบกับพวกเขาทันเลยดีกว่าไหมคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

Special 1

ในวันที่อาร์ค่มุ้ง

บอกเล่าเรื่องราวชีวิตอันแสนอัศจรรย์โดยอนล

(Rrrr - - Rrrr - -)

"พีอาร์คคคคค"

(Rrrr - - Rrrr - -)

"พีอาร์คนาฬิกาปลุก"

ผมมองเจ้าของเสียงยานคางนั้นด้วยความละเหยใจ นาฬิกาที่อยู่บนหัวมันยังขี้เกียจถึงขนาดบอกให้ผมเป็นคนกดปิด ส่วนตัวเองยังคงนอนเมาขี้ตาเคี้ยวน้ำตาลายแจ้บๆ ก่อนมุดหน้าลงผ้าห่มเพื่อหนีเสียงนาฬิกาที่ดังลั่นห้อง

เป็นหน้าที่ของผมที่ต้องเดินกลับมาอย่างเดียว กดปิดเสียงนาฬิกาปลุกเสร็จก็เอื้อมมือดึงผ้าห่มผืนหนาลงเล็กน้อย ม่านสายตาเลยมองเห็นไออาร์มซึ่งหลับตาพริ้ม มุ้งมันกับการนอนโดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง

"ตื่นได้ละ อย่างแแง มุ้งมีเรียนเช้า"

"อ้อ..." ภายบางพลิกตัวไปอีกด้าน ปากรับคำแต่การกระทำตรงข้ามสุดๆ

"อาร์ม เตียวมุ้งกินข้าวไม่ทันนะ"

"ขออีกห้านาที" มันขอต่อรองแบบนี้ประจำ เพื่อเอาชนะครบห้านาทีมันก็จะขอต่ออีก แล้วชีวิตก็จะวนอยู่ในลูปเดิมคือการไปเรียนสายและบ่นผมฉิบหายว่าทำไมไม่ยอมปลุก

"ลูก"

คราวนี้ผมไม่ยอมใจอ่อน จัดการรังเบนของคนที่เข่าขึ้น มันเลยรีบอ้อนกลับมา

"สามนาทีกี่ได้อ่า"

ลีลาฉิบหาย

ติดขอสเปออยล์มันเยอะไปหน่อยถึงเป็นอย่างที่เห็น สู้สุดท้ายผมจึงได้แต่นั่งรอ มองดูหน้าจอนาฬิกาดิจิตอลไปพลางๆ จนกว่าจะครบสามนาทิตามคำขอ ดูเหมือนยังไม่รู้ตัวว่าตอนเช้ามีดแผลอกอวีรกรรมสุดแสนเอาไว้ ไม่แน่ว่าอาร์มมันละเมอเพื่อฝันเกี่ยวกับอะไรก็ได้ใช้ตีนถีบผมตกเตียงจนหลังเกือบเดาะ

"ครบสามนาทิละอาร์ม เตี่ยวูไปทำงานสาย"

"ซีเก็ง เอาที่ไหนมาสามนาทีกี..."

"นับหนึ่งถึงสาม ถ้ามึงไม่ลุกจันวันนี้ไปมหา'ลัยเองนะ" ใ้ก่อนได้ผ้าห่มยังคงเงียบ ผมจึงเริ่มนับถอยหลัง "หนึ่ง...สอง สาม!"

"ตื่นแล้วคร่ำบบบบ"

สิ้นสุดการนับไม่ทันไรคนตรงหน้าก็กระเด็นตัวขึ้นมาแม่ดวงตาทั้งสองข้างจะยังปิดอยู่ หน้าแม่งยับฉิบหาย ผมแผ่ยุ่งเหยิง เอาแต่นิ่งมึนๆ เกาแก้มไปมาไม่ต่างจากเด็กหัดที่ตัวเองก็เรียนตั้งปีสี่แล้ว

เทอมหน้าต้องออกไปฝึกงาน ผมเลยเป็นห่วงอย่างหนัก กลัวว่ามันจะก่อวีรกรรมหรือสร้างเรื่องปวดหัวเพิ่มอีก คิดแล้วก็หึงเครียดทั้งขำ เพราะความมีชีวิตชีวาปนความประสาธต์แตกของนายอนณ ต่อให้เป็นใครก็ไม่มีทางเหมือน

"ตื่นแล้ว ไซ้มัย ลืมตาหน่อยสิ"

"ตื่นแล้วๆ"

"ดื้อจังวะ มาอาบน้ำแปรงฟันเร็วเข้า"

"ได้ครับลูกพี่" เจ้าตัวรับคำ ก่อนค่อยๆ คลานลงจากเตียงอย่างเชื่องช้า ที่บอกว่าคลานคือมันทำอย่างนั้นจริงๆ ด้วยการไถตัวเองไปตามพื่น หากใครเห็นเข้าคงอยากโยนมันไปไว้ตรงห้องน้ำให้จบๆ ทว่าผมเคยทำอย่างนั้นแล้วนับวันเลยยังได้ใจไม่ยอมขยับตัวอีก จะรอแต่ให้อุ้มอย่างเดียว

หนักนะเว้ยไม่ใช่ไม่หนัก

ฉะนั้นปล่อยให้มันต่อสู้กับความว่างงงด้วยตัวเองนั่นแหละดีที่สุด ส่วนผมย้ายมายังครัว เตรียมอาหารเที่ยง่ายๆ รออีกฝ่ายแจกเช่นทุกวัน

ตั้งแต่เริ่มต้นทำงานหลายอย่างในชีวิตก็เปลี่ยนไป ผมกับอาร์มต้องปรับตัวค่อนข้างมากเพราะสังคมของเรานั้นแตกต่างกัน ทว่ามันก็ไม่ได้เป็นปัญหานานวันจึงเริ่มเคยชิน รู้ตัวอีกทีผมก็ทำงานได้สองปีแล้ว ส่วนไอ้อาร์มก็ใกล้ออกฝึกงานแล้วเช่นกัน

ชีวิตในช่วงมหา'ลัยมักมีเรื่องเครียดแบบเด็กมหา'ลัย แต่ถ้าเรียนจบเมื่อไหร่ก็เริ่มเป็นกังวลว่าจะเอาอย่างไรกับชีวิตต่อดี คิดแล้วภาวนาในอดีตแม่งไหลย้อนกลับมาเลยอะ ตอนเพื่อนมันทยอยมีงานทำไปที่ละคน บางคนถูกจองตัวตั้งแต่เรียนยังไม่จบ ส่วนกูนั้นอินดี้...

อยากมีโมเมนต์ออกไปรู้จักกับโลกกว้าง เลยคลานเข้าไปหาพ่อแล้วบอกกับเขาว่าอยากออกไปใช้ชีวิตเรื่อยเรื่อยสักปี เรียนรู้ที่จะเติบโต และตามหาความหมายของการเป็นมนุษย์ ตอนนั้นหัวใจมันเปี่ยมล้นมากเพราะพ่อส่งยิ้มมาให้ ลูกหัวเบาๆ ก่อนตอบเสียงแผ่วแต่กลับฟังลึกกลงไปในสมอง

'อย่ามาเยอะ มึงตื่นมามองโลกความเป็นจริงแล้วไปหางานทำซะ ไอ้ลูกเวร'

นั่นแหละครบรสชาติของชีวิต โตแล้วพ่อไม่ให้เงิน ต้องดิ้นรนที่จะดูแลตัวเอง รวมถึงคนรอบข้าง เวลาผ่านไปแป๊บๆ ผมก็ได้ค้นพบว่าความมุ่งหวังในตอนแรกทยอยสำเร็จไปที่ละขั้นแล้ว

เสียงถูกกักตังมาจากด้านใน ไอ้อาร์มอาบน้ำเร็วยิ่งกว่าเดอะแพลช ความจริงมันแค่อาบเพื่อให้รู้ว่าอาบเท่านั้น หากถามหาความสะอาดคงตอบได้อย่างเดียวว่าไม่มี และไม่นานมันก็เดินออกมาด้านนอกในชุดนิสิตหลุดลุ่ย

เนกไทไม่เคยใส่ ชายเสื้อไม่เคยเอาขัดกางเกง รองเท้ามีเยอะแต่ก็มักหยิบคู่เดิมๆ มาสวมเสมอ มันบอกรองเท้าผ้าใบนะยังเน่าเท่าให้รักก็ยิ่งคู่ดล แม่ง... เหมือนกูเมื่อก่อนฉิบหาย เพราะอาร์ม อนาคตคือภาพสะท้อนของไอ้อาร์ค อนาคตคนในอดีตนี่เอง

"อาบน้ำเสร็จแล้วครับ" โอเค หน้าตาดูสดชื่นกว่าตอนคลานลงจากเตียง
ประมาณยี่สิบเปอร์เซ็นต์

"อาบเร็วไปมั๊ย ห้านาทีก็ไม่ถึง"

"ระดับนี้แล้ว ใครเขาอาบนานกัน"

"จันทน์นี่" ผมตบพนักเก้าอี้เบาๆ "ไออาร์มเลยทำตาตุ่มกวาวปริมาณึง
ประจำที่พร้อมกันพูดจ้อไม่หยุด

"ว่า อาหารเช้าวันนี้คือซีเรียลรูปดาวกับนมสตอเบอรี่ เบื่อชนิดหนอย
แต่ก็ต้องประทังชีวิตกันไป" กวนตีนจัดๆ จำได้ว่าเมื่อวานมันยังบอกอยากกิน
ซีเรียลกับนมอยู่เลย

"พูดมาก อยากกินของอร่อยไม่ทำเองละ"

"โหยพี่ อ่ามาดูถูกกัน เมื่อวานกูทำเดี๋ยยมาให้พี่แล้วหะ"

"แล้วทำไมกูไม่ได้กิน"

"ก็กูทำไข่ปะ แล้วแบบ...มันหิวกะทันหันอะ กูเลยแตกเองเรียบเลย"

"สมกับเป็นมึง"

ทุกประโยคที่พูดมาไม่ใช่เรื่องล้อเล่น มันจริงทุกอย่าง อยากกินฝีมือ
ของอนนต์ต้องอธิษฐานเอาเท่านั้น ขอแค่ระหว่างทำอย่าให้เจ้าตัวได้หิว ไม่งั้น
อาจไม่เหลืออะไรส่งมาถึงปากเพราะย้ายไปลงกระเพาะมันหมด

"ไม่เป็นไร อย่าเสียใจนะ" อาร์มทำหน้าที่นางฮอยพลาซดักซีเรียลใส่ปากไป
พร้อมกัน ผมเลยทิ้งตัวลงนั่งอีกฝั่งเพื่อได้เตียงต่อ

"ได้บอกเธอว่าเสียใจ"

"ไร้พี่อาร์ค เ็นนี้กูพยายามใหม่ สัญญาว่าจะทำไข่เจียวอย่างสุดฝีมือ"

"กอดสังแอฟฯ เธอะ ไม่อยากลำบากมึง" อีกนัยหนึ่งก็คืออย่าหาทำไว้อยู่
กูยังไม่อยากฝืนร่างกายตัวเอง คราวก่อนซัดผงชูรสไปซะเยอะ อาหารอร่อย แต่
อาการคอแห้งกระหายน้ำตลอดเวลานี้แหละที่เป็นปัญหา ขนาดยกกระดกดื่ม
เป็นแกลลอนยังไม่ดีขึ้นเลย

"พี่ไม่ทำให้กูลำบากหรอก เดียวทำให้นะ"

"อือ" พักหน้ายอมอย่างจำนนไปแหละ ซีเกียจัน "แล้ววันนี้อยากได้อะไร"

เป็นพิเศษมั๊ย กลับจากที่ทำงานจะแวะซื้อให้"

"ว่าวววว" มันทำหน้าที่เดินเดินอย่างโอเวอร์ "ขอ Patek Philippe* ครีบบ"

"Patek ฟอง!"

"หุ่ยๆ รับไม่ได้กับคนหยาบคาย" ถ้ามก๊วยงว่ารับได้กับคนชอบเพื่อตอนกลางวันหรือเปล่า

นับเป็นภาพอันแสนชินตาไปแล้วที่ผมกับอาร์มจะนั่งกินข้าวด้วยกันในตอนเช้า กวนตีนใส่กัน จากนั้นก็แยกย้ายไปทำหน้าที่ของตัวเอง กระทั่งในหัวเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ออกเรื่องหนึ่งกับมัน

"เอออาร์ม ตอนเด็กๆ กูไม่อยู่นะ มีนัดกับเพื่อนสมัยเรียนที่บั้งอรช"

ผมไม่รู้แฟนคนอื่นเป็นแบบไหน อนุญาตมั๊ย แต่ถ้าเป็นเรื่องเพื่อน งานหรือครอบครัว อาร์มไม่เคยขัดหรือห้ามอะไรผมเลย

"คนแก่ของเรามาถึงจุดนี้แล้วหรือเนี่ย นัดเจอกันเพื่อย้อนความหลังวันวานยังหวานอยู่จ้ะ"

"มึงคงไม่อยากใช้ชีวิตอย่างสงบสุข มึงคงอยากร้องไห้"

"พี่ไม่ทำกุหรือก ไม่ดี พี่ทำอะไรกไม่ได้มากกว่า ฮ่าๆ"

เรียนปีสี่แล้วนี้สยมันแม่งไม่ต่างจากตอนเรียนปีหนึ่งสักนิด กวนตีนชอบหาเรื่องวอนสั้นชาวบ้านเขาไปทั่ว แต่ขณะเดียวกันความสดใสที่ค่อยๆ หายไปในวัยที่เติบโตสำหรับคนอื่นกลับไม่มีผลกับมันสักนิด

อาร์มก็ยังเป็นอาร์ม เติบโตในแบบของมัน ส่วนผมก็เริ่มเรียนรู้ในแบบของตัวเองเช่นกัน ทว่าปฏิเสธไม่ได้เลยว่าที่เรายังคงเป็นเราอยู่ทุกวันนี้ล้วนเกิดจากการหล่อหลอมของคนรอบข้าง

"พี่อาร์ค กูก็ลืมบอกไปเหมือนกัน คีนนี่กูไปเที่ยวผับกับเพื่อนนะ" ลืมไปซะสนิท คีนวันศุกร์มันเท็งไฉ่ตัวแสบเขาละ

"แถวไหน" ผมถามกลับ

"ทองหล่อ"

"ไปกับแซนด์ไปปะ"

* Patek Philippe คือแบรนด์นาฬิกาสุดหรูจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์

"ไม่พลาด"

"ให้ไปส่งมั๊ย"

"ไม่ต้องครับ"

"ให้ไปรับมั๊ย"

"ก็ไม่ต้องอีกนั่นแหละ แต่ถ้าเพื่อนมาส่งไม่ไหวจะเรียกเก็บมาเอง พี่ก็เหมือนกันนะ เมาแล้วห้ามขับ"

"กะไม่เอาธไปแต่แรกอยู่ละ มึงนั่นแหละดูแลตัวเองด้วย"

"ดูแลอยู่แล้ว"

หลังถูกตำรวจจับตรวจแอลกอฮอล์สมัยเรียนในครั้งนั้น ผมก็ไม่กล้าเมาแล้วขับอีกเลย เช็ด อีกรอบกลัวอาร์มต้องลำบากมาประกันตัวด้วย ภาพเดิมๆ ยังติดตาตราม่าร้องให้อยู่ยาวนานกว่าจะสงบ

ยิ่งคืนนี้มาเจอเพื่อนเก่าที่ปกติมักหาเวลามาเจอกันเดือนละครั้ง ถึงไม่ได้ห่างหายไปนานหรืออยู่ไกลสุดขอบโลก ผมก็ยังคิดถึงพวกมันอยู่ดี ดังนั้นคงไม่พลาดจัดเต็มเรื่องแอลกอฮอล์ชนิดที่ว่าไม่เมาเป็นหมาไม่เลิกแน่ๆ

"พี่ขออนมเพิ่มครับ" เคลียร์เรื่องภารกิจในคืนนี้เรียบร้อยไออาร์มก็กระดิกนิ้วระรัว เห็นแล้วหมั่นไส้อยากไล่ให้ไปหยิบเอง แต่ไม่รู้ทำไม่สุดท้ายถึงห้ามใจตัวเองไม่ให้หลงเอยที่สองขาลุกขึ้น เดินไปหยิบนมกล่องใหญ่กลับมายืนให้อย่างเอาใจ

"เอาไป"

"พี่น่ารักวะ นมก็อร่อยมากด้วย เชื้อหรือยังครวก่อนที่กูบอกให้พี่ซื้อ พี่หื่อนี่อะ โคตรคุ้มเลย" พูดยกพี่ดอกพราวดีในตัวเอง แต่อาร์มมันคงลืมไปอย่าง...

"กูเป็นคนเลือก มึงอย่ามาเคลม"

"จำได้ด้วยวะ พลาดละๆ"

พูดจบก็ก้มหน้าก้มตาจ้วงซีเรียลผสมนมใส่ปากต่อ ผมได้แต่มองภาพนั้นอยู่ยาวนาน รู้สึกอึดใจอย่างน่าประหลาด

"แดกเยอะ" ความจริงอยากบอกว่าทำไมกินได้น่ารักจังวะ ทว่าประโยคที่ฟันออกมากลับเป็นอีกเรื่อง

"แล้วรักปะล่ะ"

"ราคาญ"

"ฮั่นแน่! ใจคนปากไม่ตรงกับใจ คิกๆ"

รู้ใจจริง แต่ผมเลิกไม่พูดนอกจากเอ้อมมือไปขยี้หัวอีกฝ่าย ก่อนก้มหน้าก้มตาคินอาหารเข้าด้วยกัน เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยก็ถึงคราวขับรถมุ่งหน้าไปยังมหา'ลัย

วันไหนอาร์มมีเรียนเข้ามั้นจะติดรถผมมาด้วย วันนี้ก็เช่นกัน

"ไปเรียนแล้ว ขอบคุณที่มาส่งครับคุณอนณ" รถจอดเทียบฟุตปาทหน้าตึกคณะ ทันทีที่ไออาร์มหยิบสัมภาระพะรุงพะรังขึ้นมาก็เอะใจยิ่งเวลาเหมือนทุกวันนี้

"ตั้งใจเรียนล่ะคุณอนณ"

"อะแน่นอน พี่ยื่นหน้ามาหน่อย" ใบหน้าขาวเจือด้วยรอยยิ้มราวกับต้องการกลั่นแกล้ง เมื่อเห็นว่าผมยังไม่ยอมขยับมันก็เปิดปากพูดต่อ "กูจิบหน้าผากพี่ไม่ถึง"

"ทำตัวเป็นเด็ก"

"ว่าไม่ได้ ใจมันรัก"

ให้ท้ายผมต้องทำใจ แนนอนระดับไออาร์คแล้ว เลื่อนหน้าไปใกล้ๆ ให้แฟนจิบลิ้มจะได้ไม่มีปัญหา

ความนุ่มหยุ่นของริมฝีปากที่แตะหน้าผากบางเบาผละลอกอย่างรวดเร็ว ภายบางเปิดประตูเดินลงจากรถ ทว่าก่อนไปก็ไม่วายโน้มหน้าลงมาบอกต่อ

"ตั้งใจทำงานนะ แล้วเจอกันที่ห้องครับ"

"อ้อ"

เจ้าตัวปิดประตูรถแล้วโบกมือให้ไหวๆ ในจังหวะที่รถเคลื่อนตัวห่างออกไปไกลขึ้นเรื่อยๆ ในสายตาของผมยังคงมองเห็นเขาผ่านทางกระจกมองหลังอยู่เลย เราไม่เคยหวาน แต่ทุกวันที่อยู่ด้วยกันก็พยายามใส่ใจกันมากๆ

อาจไม่เหมือนคู่อื่น บทสนทนาบนโต๊ะอาหารหรือขณะขับรถอาจมีสาระเพียงน้อยนิด มีเรื่องบ้าบอซะเยอะ แต่ผมก็มีความสุขดี...

มีความสุขที่ตื่นมาแล้วได้เห็นเขาเป็นคนแรก
 มีความสุขที่มีเขาเป็นแรงผลักดันให้อยากทำอะไรต่างๆ มากมาย
 และนั่นคือความฝันของผมที่จะสร้างทุกอย่างไปด้วยกันกับคนคนนี้
 คนที่มีชื่อออกเสียงเหมือนกับผม ทว่าความหมายกลับต่างกันคนละโลก

...คนอย่างอนณ

หลายปีผ่านไปบอกว่าแต่คนเราเติบโตเลย บังอรโภชนาก็เติบโตไม่ต่างกัน
 ผมได้เห็นช่วงเวลาที่มีมันเป็นเพียงร้านดูบอลสำหรับเด็กแถวมอ ไปจนถึง
 มีการขยับขยาย ปรับปรุง รีโนเวทหลายรอบกว่าจะมาเป็นเหมือนทุกวันนี้ ล้ำสุด
 มีทุกโซนตามความต้องการของลูกค้าแล้วครับ

ใครชอบแดนซ์ไปโซนห้องกระจก มีเพลง EDM เปิดให้ปล่อยผีกันเต็มที่
 สายซิวหน้อยก็มาโซนอินดอร์ ฟังเพลงของร้องสดระหว่างดื่มด่ำกับแอลกอฮอล์
 แต่กับผมและผองเพื่อนผู้ไม่เคยมูฟออนจากฟุตบอล ถึงคืนนี้จะไม่มีคู่แข่งโดยเฉพาะ
 เรายังนั่งดกันมานั่งตรงโซนเอาต์ดอร์เหมือนเดิม

"โหเหเห ไม่น่าเชื่อ บุคคลผู้หาตัวจับยากมารวมกันวันได้วะ"

คำทักทายแรกมาจากไอ้คอปป์ อดีตหนุ่มเถื่อนของคณะที่ปัจจุบันผันตัว
 มาเป็นหนุ่มเนียบเพื่อให้เจ้านายรักไปแล้ว

"ปากดีนะมึง"

ผมแทรกตัวลงนั่ง กวาดตามองเพื่อนรักที่ตอนนี้เปลี่ยนแปลงไปไม่มาก
 ก็น้อย

ช่วงเรียนมหา'ลัยผมมีเพื่อนสนิทด้วยกันสามคน นั่นคือไอ้คอปป์ ไอ้ปอนด์
 และไอ้บลูม ปัจจุบันผมชอบเรียกพวกมันว่าสาม น. เนียบ เนิร์ต และนี่

ไอ้ปอนด์ยังเนิร์ตเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือได้เลื่อนชั้น ส่วนไอ้บลูม
 อดีตลูกแห่งตอन्नือออกมาพยายามเพื่ออนาคตของตัวเองโดยไม่พึ่งพิงที่บ้าน
 แล้ว ชีวิตปกติเวลาอยู่กับเพื่อนเป็นบ้า แต่หากอยู่ที่ทำงานมักจะเป็นคน

หนุ่มหนึ่งเพื่อให้สาว ๆ ตามกรีดเป็นประจำ

คิดแล้วก็ตลก มนุษย์ในวัยยี่สิบห้ามีอะไรให้ตื่นเต้นตลอดเลย

"ไม่ทราบว่าคุณนอนหลับเป็นไงบ้างครับ" ไอ้ปอนด์ถามไถ่ความเป็นไปของผม

บ้าง

"สบายดี"

"ไม่ใช่มั้ง ได้ข่าวมึงชอบมีปัญหากับหัวหน้าบ่อยๆ"

"สัด สายข่าวไปไวจิงวะ"

"อะเนนออน"

หลังเรียนจบด้วยความมั่นใจและสารระเนขอพ่อว่าอยากลองหาแพชชั่นใหม่ๆ ไม่สำเร็จ ผมก็ถูกถีบหัวส่งกลับมาจนได้เข้าทำงานในบริษัทรับเหมาก่อสร้างแห่งหนึ่ง

ไม่ต้องการแม่่งแล้วความหมายเหี้ยไรของชีวิต ต้องการแค่เงินสำหรับตั้งตัวเท่านั้น เนื่องจากมีค่าใช้จ่ายมากมาย เมียเด็กก็ต้องดูแล จะมานั่งจอบแ่งตัดพ้อให้พ่อเห็นใจไม่ได้

"เรื่องงานมัยละ ก็ต้องจริงจิงกันหน่อย ถ้ามแต่กู พวกมึงละเป็นไง" เขาบอกสั่งสรรคืออย่าเอาเรื่องงานมาพูด มันเครียด วันผ่อนคลายแบบนี้ควรพูดเรื่องอื่นดีกว่า

"ชีวิตกูอะนะยิ่งกว่าสบายอีก ยกเว้นไอ้คอปปี เมียเพิ่งไล่ออกจากบ้าน ต้องมาอาศัยห้องกูนอน" การอัปเดตชีวิตของไอ้บลูมทำคนถูกพาดพิงทนมไม่ไหว รีบตอบกลับเสียงขุ่น

"อย่าแฉเพื่อน ไอ้รอก!"

"ย้ายไปนอนห้องไอ้อาร์คบ้างดิ แชรร์กันไง"

"อย่ามายุ่งกับกู กูอยู่กับเมีย" ร้อนตัวจนทนมไม่ไหว ปากไวกว่าใครเพื่อนเลยผม

"หลงไม่ไหว ช่วงหลังมานี้ไม่ค่อยได้เจอไอ้อาร์มเลย เป็นไงบ้างวะ"

"เหมือนเดิม ป่วนประสาททวารบ้านเขาไปทั่ว"

"ฮ่าๆ สมกับเป็นมัน" เจอใครเขาก็คงพูดแบบนี้ เพราะสภาพจำของไอ้อาร์ม

คือมนุษย์รุ่งรังที่ชอบสร้างสีสันให้กับคนอื่นเสมอ

"พวกเราไม่ได้เจอกันนานเลยเนอะ คิดถึงบรรยากาศเดิมๆ วะ" แล้วไอ้คอปป์ก็รับช่วงสานต่อขึ้นซึ่งเวลารวมตัวกันได้สำเร็จ แต่ขอเถาะ ที่พูดไปแม่งโคตรย้อแย้งเลย

"ไม่ได้เจอเหี้ยไร เฟ็งนัดสังสรรค์ไปเมื่อเดือนก่อน"

"โหยไอ้อาร์ค มึงช่วยอินหน่อย คิดดูดิสมัยเรียนเราเจอกันทุกวัน พอทำงานแล้วเดือนนึงเจอครั้งแม่งนานนะเว้ย" คนพูดทำหน้าละห้อย

"ก็เข้าใจได้"

เกือบลืมนะ ตั้งแต่มาถึงหนึ่งในคนที่ไม่มีตีนพูดเลยก็คือไอ้ปอนด์นี่หว่า เห็นมันก้มหน้าก้มตาพิมพ์อะไรไม่รู้ยึกๆ ในมือถือใจมันก็อดสงสัยไม่ได้

"แล้วมึงทำไรอยู่ปะปอนด์"

"ตอบไลน์คนในออฟฟิศ" ขนาดตอบยังไม่มองหน้ากุเลย ทว่ายังไม่ทันสวนกลับก็เป็นไอ้คอปป์ที่กอดคอเพื่อนรักแล้วบอกอย่างนอยใจ

"ใครเขาคุยเรื่องงานในวงเหล้า เก็บๆ"

"ปากห้องอะมึง เจ้านายกุสายโหด" เขาเป็นว่ารับทราบโดยพร้อมเพรียงทุกคนเลยนั่งนิ่งรอจนกว่าหนึ่งในสมาชิกจะเคลียร์เรื่องงานจบ "เสร็จละ คุยเรื่องอื่นกันต่อดีกว่า"

"กว่าอันดับแรกเราสั่งเครื่องดื่มเพิ่มเถาะ มีแต่น้ำเปล่า จะให้มันเพ็งอะไร" ผมเอ่ยอย่างขบขัน ตั้งแต่มาถึงยันนี้คุยกันเป็นเรื่องเป็นราวยังไม่มีเหล้าเข้าปากเลยสักหยด

"อ่าวลืมนมมมม เอาไร แดกไร"

"กระเพาะปลา"

"กระเพาะปลาน้ำป่ามึงสิ"

และแล้วความซุกซนก็บังเกิดเพราะแย่งกันสั่งแต่อะไรที่ร้านไม่มี บันเทิงเหี้ยๆ

เครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลากหลายชนิดที่ใส่นั้นก็จะกิน ใส่นี้อีกอยากสั่งวางเกลื่อนอยู่เต็มโต๊ะ นอกจากดื่มดำกับการนั่งกระดกเหล้าไม่หยุดแล้ว

เพื่อนมันยังมีข่าวสารมากมาคอยอัปเดตให้ฟัง ไม่เพียงแค่ว่าเรื่องของตัวเอง แต่เรื่องของคนรอบข้างก็ยิ่งโดนมันเผา

"เล่าชีวิตคนอื่นไปเยอะ นี่มันรู้ยัง เรื่องไอ้โจ้จ๊ะ" และชื่อของบุคคลที่สาม ก็ถูกเอ่ยถึง

โจ้เป็นเพื่อนร่วมภาค เรียนโยธามาด้วยกัน จบพร้อมกัน ทำงานในสายงานเดียวกับที่จบมา และในบางครั้งมันก็ออกมาแข่งก็เอาต่อกับเราด้วย

"ทำไมวะ"

"มันเล็กกับแฟนแล้วนะเว้ย" ไอ้ปอนด์ช่วยไขความกระจ่าง ขับพลันนั้น ไอ้บลูมถึงกับตบเข่าขาดสานต่อประเด็นอย่างอื่นๆ

"นั่นไง ว่าไม่ได้ มีเมียเด็กก็งี้"

"หลงสุด"

"ตอนแรกเห็นรักกันปานจะกลืนกิน เพื่อนห้ามเท่าไรก็ไม่ฟังทุ้มเทไปสุดใจ สุดท้ายเป็นไงล่ะ นอนจมกองน้ำตา นี่ล่าสุดเพื่อนต้องไปหามันลงมาจากเตียงเพราะเอาแต่นอนไม่ไปไหนมาเป็นอาทิตย์"

"หนักหนาสุด ว่างๆ โทษของมันมาสังสรรค์ด้วยกันบ้างดิ" หลังเงียบฟังอยู่นานผมก็หาโอกาสแทรกได้

"ชวนแล้ว แต่มันบอกขอเวลาทำใจหน่อย"

"ทำไมเล็กกันวะ ก่อนหน้ามันกับแฟนก็ดูรักกันดีหนิ"

"แฟนแม่งคบซ้อน ได้ข่าวว่าก็เรียนมอเดียวกันมันก็เจอกันง่าย สปาร์กกันง่ายปะวะ" ข้อสันนิษฐานของไอ้ปอนด์ซึ่งจริงบ้างไม่จริงบ้างถูกสาธยายเป็นข้อๆ "อีกอย่างไอ้โจ้ทำงานหามรุ่งหามค่ำ จะเอาเวลาที่ไหนไปดูแลแฟน"

"อยู่ด้วยกันไม่ใช่เหรอ" ทุกคนในโต๊ะได้ฟังก็ขมวดคิ้ว เลยเป็นไอ้คอปป์ที่ถามอย่างสงสัย

"อยู่ด้วยกันแต่ตัว ส่วนใจนะไปนานแล้ว มึงก็ระวังไว้ให้ดีเถอะอาร์ค" อ้าวสิ๊ต นั่งอยู่ดีๆ กลายเป็นประเด็นโจมตีจากพวกแม่งได้ไงวะ

"มึงมาแข่งกูกับอาร์มทำเสียอะไรเนี่ย"

ร้อนรอนทนไม่ไหว จะด่าว่าผมยังงี้ก็ได้แต่อย่ามาสาปแข่งผมกับไอ้อาร์ม

ให้เลิกกัน มันเซนซิทีฟต่อหัวใจเกินไป

"กูไม่ได้แสร้ง แค่จะบอกทำให้หมั่นสังเกตและดูแลกันให้ดีๆ ความสัมพันธ์ของมนุษย์อะนะมันประหลาด" จากนั้นหนุ่มเนิร์ดของกลุ่มก็เริ่มร่ายยาวมาหากาพย์การใช้ชีวิตออกมาเป็นฉาก

ตอนนี้แหละครับเหล่าเบียร์อะไรอย่าสน เปลี่ยนเป็นมานั่งจับเข่าคุยกับพวกมันอย่างอื่นๆ ดีกว่า

"อาร์มมันรักกู เราผูกพันกันมานาน"

"ตอนแรกไอ้ใจมันก็คิดสิ่งโง่ๆ จนมารู้เอาจริงๆว่าโดนสวมเขา"

"ก็แฟนไอ้ใจดีขนาดทิ้งมันได้เลยหรอ"

ใจ้เป็นเพอร์เฟกชันนิสต์ ตลอดหลายปีที่ผ่านมามีแต่คนอยากคบเป็นแฟนไม่น่าเชื่อว่าสุดท้ายจะถูกทิ้งเอาง่ายๆ

"คือไม่รู้แน่ชัดว่าดีหรือเปล่า แต่ก็กะโหลกไฟสไตล์และอายุเท่าแฟนไอ้ใจ้เลยเว้ย"

ฉิบหายละ ยิ่งฟังความมั่นใจก็ค่อยๆ หดหาย หรือผมจะแก่ไป...

ที่ผ่านมาแม้แต่คิดว่าตัวเองนั้นสำคัญกับอาร์ม คิดเข้าข้างตัวเองว่า ยิ่งง้ออีกฝ่ายก็ไม่มีทางทิ้ง โดยลืมไปซะสนิทว่าโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ยิ่งผมง่วนอยู่กับการทำงานแต่อาร์มยังคงใช้ชีวิตมหา'ลัย มีเพื่อนกลุ่มใหญ่ และได้ลองทำอะไรต่างๆ มากมายโดยไม่มีผม

เลยมีเสี้ยวหนึ่งที่เผลอคิดว่าหากผมไม่สำคัญกับมันเท่าเดิมแล้วละ หากมีคนที่ใจตรงกันและเข้ากันได้ดีกว่าเผลอมาในชีวิต ความสัมพันธ์ของเราจะเป็นยังไง

เวร...คิดเป็นตุเป็นตะ เชื่อมโยงความเป็นไปได้ทุกอย่างในหัวจนวนวาย ประหนึ่งใยแมงมุม

"อาร์ด แค่พูดให้ฟังนะ ไม่ต้องจริงจังเกินไป"

เพื่อนตบปาดส่งยิ้มแหยๆ มาให้ บิลด์ก็ชะงักขนาดนี้มึงยังมีหน้ามาบอกอย่างจริงจัง! คินนี่จะนอนหลับมึนๆ อยู่นิ่งๆ ไม่รู้เลย

"ก็เพราะมึงแหละไอ้ปอนด์ ทำกูคิดหนักกว่าเดิม"

"ปล่อยวางๆ ใช่ว่าทุกคู่จะเป็นแบบไอ้ใจเอนะ เอ้าชน!"

เปลี่ยนเรื่องเก่ง~

มาโยนระเบิดใส่แล้วก็จากไป เพราะหลังจากนั้นผมก็ไม่สามารถสลัดความคิดฟุ้งซ่านออกจากหัวได้อีกเลย กระทั่งกลับมาถึงห้องยังใช้เวลานับชั่วโมงนั่งทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตรงโศฟา

อาร์มยังไม่กลับ แม้เป็นห่วงแต่ก็ไม่อยากทำลายความสุขของมันกับเพื่อนปกติถ้ากลับเกินเวลาผมปิดผมมักจะส่งข้อความไปก่อน แต่ถ้าไม่ตอบค่อยโทรติดต่อทีหลังเพื่อเกิดเหตุสุดวิสัย

"เซ่ร็ด โลกจะแตก พี่กลับก่อนกูวะ"

ประตูเปิดผาง ผมหันขวับไปยังต้นเสียงก็เห็นคนในความคิดปรากฏอยู่ตรงหน้า ดูเหมือนอีกฝ่ายไม่ได้มีอาการเมาจนคุมไม่อยู่ แค่กวนตีนผมได้ก็ถือว่ามึสติมากแล้ว

"มึงแหละกลับช้า มึนหัวมัย" เอ่ยถามด้วยความเป็นห่วงปั๊บ ไอ้อาร์มก็ส่ายหน้าปั๊บ

"ไม่มีนั แดกไปนิดเดียว"

"กลัวกูเป็นห่วงเธอ"

"เปล่า เพื่อนสั่งเหล่าไม่ร่อยเลยแดกได้ไม่เยอะ ฝันๆ" มะเหงกกูนี้กวนตีนได้ไม่บันยะบันยัง

"แล้วไม่สั่งแบบที่มึงชอบมาล่ะ"

"ไม่มีตั้งค์" ไม่คุยเรื่องนี้แล้วกูเห็น้อย

ดูเหมือนอาร์มจะมองสีหน้าและความคิดของผมออก มันเลยอึมเจ้าเล่ห์ก่อนสืบเท้ามาทึ่งตัวลงนั่งข้างๆ มองผมสลัดกับปรายตามองหน้าจอตีวีไปด้วย

"แล้วพี่ทำอะไรอะ ดูซีริ่ส์เธอ หือ~ ดูซีริ่ส์ของนมจูชะด้วย" พุดมาโชว์ว่าผมจะรู้

"ใคร"

หลังจากแยกย้ายกับเพื่อนเลยเริ่มเครียดไป รอไอ้อาร์มเงิบๆ ก็กลัวจะฟุ้งซ่านกว่าเดิมเลยเปิดซีริ่ส์จากสตรีมมิ่งเซอร์วิสดูแก้เบื่อ ก่อนคนที่เฝ้ารอ

จะกลับมาเห็นภาพอยู่ตอนนี้ง

"ก็เนียพระเอก" คนเคียงข้างที่ไปยังจอทีวี "นั่นจูดยอกโง่ หล่อเนอะ"

"หล่อสู้กูไม่ได้"

"คุณคร้าบ ระดับนั้นแล้วเอาอะไรมาสู้คุณไม่ได้"

"งอน"

"อ๊ยๆ พี่มีโมเมนต์งอนกูด้วยหรอ ไม่เอานะ ไม่ประสาทแตก" ว่าแล้วก็เอนหัวซบไหล่ของผมอย่างแนบเนียน คงกะอ้อนล่ะมัง แต่ขอร้องหะหะ คำพูดของมังแหม่งเรียกคืนขนาดนี้ ใครเขาจะหยางอนวะ

"เลอะเทอะ"

"หิวหรือเปล่า กูอุ่นกับข้าวในตู้ให้พี่ได้" พอเห็นกรออันวิธีแรกไม่ได้ผล มันก็เอาของกินมาล่อต่อ ใ้ว่าทุกคนจะใจอ่อนเพราะของกินเหมือนมังเสียเมื่อไหร่ ทว่าผมกลับไม่เลิอกปฏิเสธในทันที

"ในตู้มีอะไรบ้าง จำไม่ได้"

"มีข้าวต้ม ข้าวต้ม แล้วก็ข้าวต้ม"

"ให้เล็อกทำไมเนีย"

"ให้เล็อกพอเป็นพิธี" เฮ้อ~ ยกตีนก่ายหน้าผากได้คงทำไปแล้ว "กินด้วยกันนะ กูหิวและพี่ก็ต้องกินเป็นเพื่อน"

"อ้อ" ผมตอบรับสั้นๆ ให้อารมณ์เลียดใจดีตัวจากโซฟาตรงไปรี้อค้นตู้เย็น

แน่นอนว่าภายในคงไม่มีอาหารสดเหมือนหลายๆ บ้าน เรามันประภาทกินง่ายอยู่ง่าย มีเพียงบางวันเท่านั้นที่ทำเอง ที่เล็อกก็ออกไปกินข้างนอกหมด ผมมองการเคลื่อนไหวยของอีกฝ่ายนิ่งๆ อารมณ์เป็นมนุษย์แฉึกทีฟชอบเคลื่อนไหวย อยู่ไม่สุข ทว่าความเป็นธรรมชาติของมันนี่เองที่ทำให้ใครต่างตกหลุมรัก ตัวผมเองก็ด้วย

"อารมณ์ ช่วงนี้ที่มหาลัยเป็นไงบ้าง" และเป็นวินาทีนั้นเองที่ผมเล็อกถามความเป็นไปในชีวิตมัน ซึ่งเป็นผลมาจากเหตุการณ์สะเทือนขวัญของไอ้จู้ที่เพิ่งถูกทิ้งไปหมาดๆ

ปกติเราก็อัปเดตชีวิตให้กันและกันฟังเสมอ เพียงแต่ว่าไม่ได้ล็ก

เพราะอยากให้เห็นต่างฝ่ายต่างมีอิสระ ไม่รู้สึกว่าคุณควบคุมจนเกินไป แต่วันนี้มันหยุดความหวาดหวั่นในใจไปได้แล้วไง

"ช่วงนี้เหอะ...งานเยอะฉิบหาย ขนาดไม่ใช่ช่วงสอบก็ยังอยากลาตายอะพี"

เสียงที่ตอบกลับมาจากแว่นเขาจนฟังแล้วสงสาร เหมอหน้ามันก็ต้องฝึกงาน เครียดแทนในหลายๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการฝึกงานที่ไหน ปรับตัวได้มั๊ย เพื่อนร่วมงานเป็นยังไง คาดตาไปสารพัด แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นที่ผมอยากรู้ในตอนนี้อย่างไร

"แล้วแกึงเพื่อนล่ะ"

"ไอ้ไปลดการตระเวนสืบตึกตาลงสามสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนไอ้แซนด์ก็เหมือนเดิม"

"มีเพื่อนใหม่เข้ามาทำความรู้จักบ้างมั๊ย"

"เยอะ" เจ้าตัวพูดอย่างภูมิใจ ทว่าคนทางนี้กลับนั่งไม่ติดเบาะ

"เป็นเด็กมอเราเหอะ หรือเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องในคณะ"

"มีพี่รุ่นนะ พูดมาตรงๆ เลยกดีกว่า" อาร์มยัดกล่องข้าวต้มใส่ไมโครเวฟก่อนหมุนตัวเดินตรงมาหาผม คิ้วสองข้างขมวดเข้าหาแทบเป็นปม แต่ผมเองยังเลือกบ่ายเบี่ยงไม่กล้าบอกอยู่ดี

จะให้พูดได้ยังไงว่าเห็นเพื่อนโดนทิ้งเลยหลอนว่าจะเจอกับตัวเองเกิดไม่มีอะไรขึ้นมาอาร์มแม่งล้อผมนานเป็นเดือนแน่

"ไม่มีอะไร"

"ไม่เชื่อ แบบนี้แหละที่เรียกว่ามี"

ตึง!

"ข้าวต้มได้ละ มึงรีบไปดูแล"

"เฮ้ย เดี๋ยวจั่งวะ ต้องนานกว่านี้ เอะใหม่ๆ" ปั่นเสร็จร่างโปร่งก็มละออกไป ผมจึงลอบพลุลมหายใจเบาๆ

เมื่อข้าวต้มถูกอุ่นเรียบร้อยแล้ว เราจึงนั่งกินข้าวรอบตึกด้วยกันที่โต๊ะตัวเดิม แม้กระเพาะจะไม่หิว แต่ผมก็ยังนั่งกินพลาจิดถึงสิ่งต่างคาในหัวไปด้วย มันใจได้เลยว่าคืนนี้คงนอนไม่หลับแน่หากไม่ได้ถามออกไป ดังนั้นจึงตัดสินใจ

รวบรวมความกล้าถามคนตัวเล็กอีกกรอบ

"อาร์ม มึงมีก๊ิกปะเนี่ย"

เกร็ง!

ถึงกับซ้อนร่วง! มันต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลซัวร์

"พะ...พี่ว่าอะไรนะ"

เสียงกระตุกด้วย มีพริ้วเหมือนคนมีความผิด

"มึงมีก๊ิกเหอ" ผมย้ำอีกกรอบ

"ใครเขาจะมีก๊ิกกัน บ้าเหอ ไปเอาความคิดแบบนี้มาจากไหน โหยคนเรา
คิดเป็นตุเป็นตะเลยเชียว" มันน่าสงสัยตั้งแต่พูดตะกุกตะกักย็นร้ายยาวมาเป็น
หางว่าวแล้ว ไม่พอสองตายังกลอกไปมาไม่หยุด นี่มันอาการของคนเล็กก๊ิกซัดๆ

ทดไว้ในใจ วางค้อยไปสับต่อ

"เออเชื่อแล้ว ไม่มีก๊ิกไม่มี"

"พี่ไม่เชื่อ" มันรีบลุกจากเก้าอี้ โน้มหน้าเข้าใกล้โดยไม่ปล่อยให้ผมตั้งตัว
จากนั้นจึงใช้สองมือกอบกุ่มหน้าของผมเอาไว้ราวกับต้องการล็อกให้อยู่กับที่
"พี่มองตากู... กูรักพี่ กูไม่ได้ชอบใครจริงๆ"

"แล้วมีใครมาจีบมึงมั๊ย"

"อะ...มะ...ไม่มีเลย ใครเขาก็อู่ว่ากูมีแฟนแล้ว ไม่มีใครมาขู่หรือ"

"แน่ปะ"

"แน่สิ"

"โอเค ถือว่าเคลียร์"

"เฮ้ยๆ"

ปากบอกเคลียร์ทว่าในใจกำลังระส่ำเต็มที อาร์มมันเป็นคนไม่ซัพซ้อน
คิดยังไงก็แสดงออกแบบนั้น เมื่อกี้ทำทางที่เห็นยิ่งบอกได้เลยว่าร้อนรน ต้องมี
สักอย่างที่มีมันโกหก แต่ผมก็เลือกเออออไปตามน้ำก่อน

ไว้เข้านอนแล้วพลงนี้ค่อยเริ่มสับแล้วกัน

"อาร์ด ไปทำอะไรมา ใต้ตาคล้าเชียว"

สรุปที่บอกว่านอนก็ไม่ได้นอน...

มันเป็นเครียด เป็นกังวล ส่งผลให้ได้ตาคล้ำเป็นแพนด้าในตอนเช้า
อาการหนักขนาดเพื่อนร่วมงานพากันหักทลอดทั้งวัน

"พอดีไม่ค่อยได้นอนอะพี่"

"ดูแลตัวเองด้วย"

"ขอบคุณครับ" รับคำอีกฝ่ายจบก็กลับมาจากจัดกับภารกิจสำคัญ เวลาว่าง
อันน้อยนิดจากการทำงานแบบนี้เหมาะเหลือเกินกับการส่องโซเชียลคนเป็นแฟน
เราคบกันแต่ไม่เคยก้าวก้าวความเป็นส่วนตัวถึงขนาดมีรหัสผ่านหรือ
ตามเช็กข้อความในแชตหรรอก ดังนั้นสิ่งที่ทำได้จึงมีเพียงการเข้าไปส่องความ
เป็นไปในโซเชียลอีกฝ่ายเท่านั้น อาร์มมันชอบบลูจูปพร้อมแคปชั่นประสาทแดก
และผมก็จะนั่งขำทุกครั้งไป

อย่างล่าสุดก็ตอนปลายสอง มันอยู่ในชุดช้อปวิเศษๆ ถ่ายหน้าแป้นเล่น
ของตัวเองลงเฟซบุ๊กพร้อมแคปชั่น 'คุณกว่านี้ก็น้ำแข็งหมดแล้วครับ'

ข้างใต้รูปมีคนมาคอมเมนต์เต็มไปหมด มีแวบบ้าง ต่าบ้างตามประสา
โดยแต่ละคนที่มาคอมเมนต์ก็มีทั้งที่รู้จักมักคุ้นกันดีหรือบางคนก็ไม่เคยเห็นมาก่อน
แต่สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ตระหนักได้ว่าผมหลงลืมความจริงอย่างหนึ่งไปซะสนิท นั่นคือ
อาร์มมันเป็นคนฮอต เพื่อนเยอะ และที่สำคัญใครๆ ต่างก็รักมันทั้งนั้น

ไม่แปลกที่จะมีคนเข้ามาทำความรู้จักด้วยจุดประสงค์มากมาย

ขอพูดอีกทีนะครับ อีกทีอย่าเพิ่งรำคาญกัน

...ฉิบหายแล้ววู

ความร้อนรุ่มประหนึ่งโดนไฟสุ่มทำให้ผมสูญเสียประสิทธิภาพในการ
ควบคุมตัวเอง ดังนั้นหลังเลิกงานเลยส่งข้อความไปถามแบบอ้อมๆ ว่าอยากให้เรา
ไปรับหรือเปล่า โชคดีที่ไออาร์มตอบรับข้อเสนออย่างฉะฉานอย่างรวดเร็ว ผมเลยมีโอกา
สแวะมาที่คณะ

ความจริงตอนเช้าออกมาด้วยกันบ้าง ตอนกลับก็ตัวใครตัวมันเป็นประจำ
เพราะเลิกคนละเวลา ไหนจะมีวันที่มันออกไปเที่ยวกับเพื่อนต่ออีก ผมเลย

ไม่ค่อยแวะมารับหลังเลิกเรียนเท่าไร' แต่หากมาก็มักจะติดเครื่องยนต์ไว้รออีกฝ่ายมาหาที่รถด้วยตัวเอง

ที่ว่าวันนี้ผมไม่เลือกทำแบบนั้น หลังจอดรถไว้ตรงลานจอดของคุณะ สองเท้าก็ก้าวเข้าไปยังใต้ตึก ซึ่งช่างประจวบเหมาะเหลือเกินที่เพื่อนของอาร์มพากันนั่งรออยู่ตรงโต๊ะใต้ถุน เราเลยได้ทักทายกัน

"พีอาร์คคคคค~ สวัสดีครับพี่"

โตจนอายุปีสี่กันหมดแล้วพวกมันก็ยังเหมือนเดิม แถมยังแสดงท่าทางตื่นเต้นแบบโอเวอร์ไม่เคยเปลี่ยน เลยทำให้ผมอดยิ้มตามไม่ได้

"หวัดดีพวกมึง ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ"

"นานมากพี่ ว่าก็ว่าเถอะ พี่จบไปนานก็ยังเท่าเหมือนเดิม วันนี้มารับไอ้อาร์มเหรอกครับ"

"ใช่ วันนี้เลิกงานเร็วเลยแวะมารับ"

"มันเอารายงานไปส่งอาจารย์ เดี่ยวคงตามลงมาครับ"

"ไม่เป็นไร นั่งรอก่อนก็ได้" ได้ยินบุคลิกภาพของไอ้เด็กปีสี่ที่แตกฮือราวกับหมด ช่วยกันแหวกทางจนเหลือที่นั่งสำหรับผม เห็นท่าทางกระตือรือร้นแบบนี้ ทำเอารู้สึกดีเป็นบ้า "แล้วพวกมึงเป็นยังงี้บ้าง"

ชวนคุยเลยแล้วกัน เหงาปากอยู่พอดี

"ชีวิตบัดซบมากพี่ ปีสี่ไม่อ่อนโยนเอาซะเลย" ผมหัวเราะให้กับคำพูดของไอ้แซนด์ คนที่เหลือเลยพากันพยักหน้าเห็นด้วยกับประโยคดังกล่าวอย่างพร้อมเพรียง

"เดี๋ยวก็ผ่านไป"

"ผ่านไปสี่ปีไปแล้วจะดีเหรอกครับ"

"เหอะ เหยือกว่าเดิมอีก"

"โอยยยยย"

"ถามหน่อย ตอนอยู่มหา'ลัยอาร์มมันไปก่อเรื่องที่ไหนบ้างปะ"

"เปลี่ยนคำถามเป็นมันไม่ก่อเรื่องบ้างมั๊ยดีกว่า คนอย่างมันนอนหาตีนชาวบ้านเก่งจะตาย" คำพูดนี่เป็นของปีใบ้ แถมสีหน้ายังบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่า

นี่ไม่ใช่คำโกหก

"แล้วมีใครมาเกาะเกาะมันบ้างมั๊ย"

"เอืกกกกก"

หกชีวิตที่นั่งอยู่ถึงกับสตัน ทำตัวประหลาดแบบนี้แสดงว่ามีแหง แต่ผมก็ยังอยากรู้อย่างยิ่ง

"ว่าไง"

"มะ...ไม่มีหอกกลับ ช่วงนี้เรียนหนักจะตาย"

"เอาความจริง"

"เออ...ก็มีบ้างนะพี่ ไอ้อาร์มมันคนเฟรนด์ลีนะ แต่มันก็ปฏิเสธหมดนะ"

ฟู~ โส้ใจไปเปลาะหนึ่ง

เปลาะเดียวเท่านั้น

"เหี้ย!!" เพื่อนมันถึงกับแหกปากร้องลั่น ดวงตาแทบหลุดไปนอกจากบ่นกระทั่งมองตามสายตานั้นไปผมก็ได้เห็นภาพชวนตะลึงงันอย่างชัดเจน มันมากับผู้ชายคนหนึ่ง นอกจากนี้ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนแล้วแถมยังเสื้อกุดีอีก

ขออนุญาตตะโกนคำว่า "ฉิบหายละ" เป็นรอบที่ล้าน

"คนนั้นใคร" สะกิดถามแซนดี้กับไปด้วยความอยากรู้ หัวใจเต้นระรัว ความรู้สึกบางอย่างที่อธิบายไม่ได้แทรกเข้ามาจนผลึกให้ต้องกลืนน้ำลายลงคอหลายอึก

"ผมไม่รู้จักเลยพี่ เพิ่งเห็นวันนี้"

อาร์มมีความลับกับเพื่อน นั่นหมายความว่าไอ้นั้นต้องสำคัญถึงขนาดอยากเก็บเป็นความลับ

ผมคิดทุกอย่างในหัวแต่ก็ยังพยายามควบคุมสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด จนคนตัวเล็กมองเห็นผมจากที่ไกลๆ มันลยรีบวิ่งเร็วเข้ามาหาพลางเปิดปากพูดจ้อเหมือนทูดรา

"ทำไมพี่มาเร็วอ่า กะ...กูเอารายงานไปส่ง พี่รอนานมั๊ย"

"เพื่อนใหม่เหรอ"

นอกจากไม่ตอบคำถามแล้วยังรีบตามถึงใครอีกคนทันที

"รุ่นน้องครับ" อาร์มหันไปมองผู้ชายตัวสูงที่เดินตามหลัง ก่อนหันมาสบตา กับผมไม่คิดหลบ

"คุณะเรา?"

"คุณะข้างๆ"

"โอเค ต้องคุยอะไรกับเพื่อนก่อนมั๊ย กูไม่รีบ อยู่รอได้"

"ไม่มี! เราลัดกันเถอะ" นอกจากไม่อยู่ต่อแล้ว อีกฝ่ายยังมีความอุตสาหะ รังแซนผมให้ลุกขึ้น ออกแรงดันหลังไปจากบริเวณนี้ให้เร็วที่สุด "พวกมึง กูลัด แล้วนะ บ้ายบาย~"

"บายยยยย"

คนที่เหลือโบกมือไหว रिमผีปากคดียิ้มทว่าไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกอ่าวกับพวกมัน กำลักร้องให้ออกมา

.. ❀

ในเว็บบอร์ดออนไลน์เขียนเอาไว้ถ้าบังเอิญเจอก็รายไหนรายนั้นมักบอกว่า เป็นเพื่อน สำหรับอาร์มก็ไม่ต่าง บอกเป็นรุ่นน้อง... น้องแบบไหนวะ

"หวัดดีครับพี่เจต"

คิดคนเดียวก็เครียด วันนี้ได้ถูกขังยามยามดีพาพี่ชายสุดรักออกมา เลี้ยงข้าวเย็นพวงปรีกษาปัญหาชีวิตไปในตัว

"ดีเว้ยอาร์ค อะไรทำให้มึงนัดกูมาเจอได้วะ"

"มีเรื่องปรีกษา"

"เรื่อง?"

"สั่งอะไรก่อนเถอะ" ผมรีบยื่นสมุดรายการอาหารให้เขาก พี่เจตสั่งอาหาร มาเพียงหนึ่งอย่าง ส่วนผมเลือกกินของว่างเล็กๆ เพราะต้องเตรียมกระเป๋า ไปกินข้าวเย็นกับไออาร์มที่ห้องต่อ เมื่อจัดการทุกอย่างเรียบร้อยก็เริ่มเข้าสู่ ประเด็น

"ผมรู้สึกว่าราร์มมันมีความลับบางอย่างที่ไม่บอกผมวะ เหมือนจะมีคน

มาแอบชอบมัน"

"เดี๋ยวนะ คิดไปเองหรือเปล่า" คนอายุมากกว่าแย้งกลับ

"ไม่รู้ว่ะ อากาธาอาร์มมันฟ้อง"

"ยังไง"

"ตอนถามว่ามีใครมาชอบมันมันรีบปฏิเสธเล็กลั๊ก ล่าสุดเมื่อสามวันก่อน ผมไปรับมันที่มือ แม่มากับใครไม่รู้ว้ย ปากบอกเป็นรุ่นน้องแต่เพื่อนมันไม่รู้จักสักคน" พุดไปก็เจ็บจี๊ดในอกไป "ผมเชื่อใจอาร์มมันนะ แต่อีกใจหนึ่งก็รู้สึกว่ถ้ามีคนมาชอบมันจริงๆ แล้วใครคนนั้นเสียอกดีกว่าผมทุกอย่างจะทำยังไง"

"เป็นเอามากะเนี่ยมึง"

พี่เจตตักข้าวใส่ปาก ยังคงไม่รู้รู้สึกทุกชีวิต

"พอเริ่มทำงานแล้วมีช่องว่างบางอย่างเกิดขึ้น ไม่กั๊งวลคงเป็นไปได้" ล่าสุดเข้าใจก็มัวแต่ทำงาน แฟนเลยแอบคบกับเพื่อนในมหาลัย เกมโอเวอร์เลยทีเดียวน

"ก่อนอื่นมึงต้องใจเย็นก่อนสัด เป็นตุเป็นตะเสีย"

"ตอนที่ทำงานแล้วญี่ปุ่นเรียนอยู่พี่จัดการความรู้สึกพวกนี้ยังไงวะ เคยคิดมากบ้างปะว่าญี่ปุ่นจะหนีไปชอบคนอื่นหรือบอกเลิกกับพี่ในสักวัน"

"มันก็มีบ้าง ภูเลยพยายามบาลานซ์ทุกอย่างให้ดีขึ้น ใสใจและปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น"

"โอเค พี่ว่าผมต้องปรับปรุงอะไรบ้าง"

"มึงยังไม่รู้เลยว่าข้อสันนิษฐานของตัวเองเป็นจริงหรือเปล่า"

"ถ้าไม่เป็นจริงก็ดีไป แต่การปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นมันก็ไม่ได้แย"

หลังคบกับอาร์ม ผมเริ่มเปลี่ยนแปลงตัวเองอย่างช้าๆ ไม่เอาแต่ใจเหมือนเก่า ไม่ออกคำสั่งหรือทำให้เขาารู้สึกลำบากใจ พยายามเอาใจใส่ความรู้สึกของอีกฝ่ายเสมอ โตกันแล้วเลยไม่อยากบังคับให้เขาต้องทำอะไรตามใจเราทุกอย่าง มีอิสระในการเลือกและตัดสินใจ แม้รู้ดีว่าตัวผมยังมีอีกหลายอย่างที่ไม่ดีพอ

"มึงว่าไงก็ว่าจ้ะ"

"แล้วผมในตอนนี้เป็นไงบ้าง" คนตรงข้ามเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ มองหน้าผม

ราวกับกำลังพิจารณา

"ก็ดีนะ อาจจะมีอยู่ข้อหนึ่ง"

"อะไร"

"สิ่งแข็งกระด้างเกินไปวะฮาร์ด" อันนี้จริงวะ ปฏิเสธไม่ได้ด้วย "อารมณ์คนเป็นแฟนมันก็ยากให้แฟนอ่อนบ้างอะไรบ้าง หวานบ้าง"

พอได้ยินคำพูดของพีเจตผมก็เริ่มกระจางซัดในหลายๆ อย่าง ถึงทุกวันนี้เราจะดูแลกันและกันอย่างดี คอยช่วยเหลือซัพพอร์ตอีกฝ่ายสุดความสามารถ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าชีวิตคู่มันก็ต้องการความหวานสำหรับความรักเช่นกัน ซึ่งมันจะยากก็ตรงปฏิบัติเนี่ยแหละ

"ให้อ้อน?"

"เออ มึงลองคิดดูดี จะเป็นยังไงถ้ามึงมั่งมั่ง" โคตรรอกแตก ขนาดมองภาพไม่ออกยังรู้สึกสังเวทตัวเองเบาๆ

"โคตรยาก"

"ไม่ได้บอกให้เปลี่ยนเป็นคนอื่นนะ แค่เป็นตัวมึงในเวอร์ชันที่อยู่กับแฟน รับรองฮาร์ดมันไม่มีทางมองคนอื่นแน่"

เขาเอื้อมมือมาตบขาให้กำลังใจ แววดตาที่ส่งมานั้นเหมือนต้องการบอกว่าให้เชื่อมั่น แน่นนอนว่าผมทำได้!

"พี่ว่าผมควรเริ่มจากอะไรดี"

พีเจตกลอกตาคิดครุ่นหนึ่งก่อนเอ่ยเสียงเรียบ

"ก็..."

"พี่กลับมาแล้ว"

"ใช่ กลับมาแล้ว"

"แน่แท้ม!! ภูเขาอาหารรอ นี่คือไข่เจียวที่อร่อยที่สุดในจักรวาล" คนตัวเล็กพราวด์ทูพีริเซนต์ แค่เปิดประตูเข้าห้องมาก็อบอวลไปด้วยกลิ่นไข่เจียวหอมๆ ซะแล้ว และเมื่อเดินมาดูใกล้ๆ ก็เห็นว่าไข่เจียวของมันดูจะอมน้ำมันสุดๆ

อาร์มแม่งโคตรเลือดเย็นกับกูอะ

จุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ของพวกเขาเกิดขึ้นที่คณะวิศวกรรมศาสตร์
ไม่มีใครรู้อย่างแน่นอนจะยิ่งผูกพัน หรือยิ่งเห็นความไม่พอดีระหว่างกันกันแน่
แต่เพราะทุกคนต้องเติบโต จึงไม่แปลกเลยที่จะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น
จะเป็นยังงัยหากวันหนึ่งคนที่เขิงกระด้างกลับอยากทำตัวนุ่มนึ่ง
คนที่เซียงขริมเป็นมมุขยมีดมนกลีบร่าเรึงสดใส
และคนที่เฟรนด์สี่กับคนทั้งโลกกลับกลายเป็นเซียงเหงาเศร้าซึม
ทุกการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น ไม่ว่าจะดีหรือแย
มันก็เกิดขึ้นเพียงเพราะพวกเขาซึ่ "รัก" กันอยู่ต่างหาก

ทดลองอ่าน

everY

ISBN 978-616-06-2740-0

9 786160 627400

ราคา 189 บาท